

N:o 2.

Af herr **af Burén**, om vidtagande af åtgärder för att förslagsanslagen må i riksstaten upptagas med belopp, motsvarande de verkliga utgifterna.

Enligt sammandrag från kapitalkonto till rikshufvudboken för 5-årsperioden 1886—90 hafva brister och besparingar å de s. k. förslagsanslagen utgjort:

Ordinarie staten

År 1886	brist	2,793,118: 50	
	besparing	456,600: 03.	Skilnad <i>brist</i> 2,336,518: 47.
År 1887	brist	2,535,304: 54	
	besparing	735,392: 90.	Skilnad <i>brist</i> 1,799,911: 64.
År 1888	brist	3,122,472: 15	
	besparing	546,404: 65.	Skilnad <i>brist</i> 2,576,067: 50.
År 1889	brist	2,935,602: 20	
	besparing	681,677: 73.	Skilnad <i>brist</i> 2,253,924: 47.
År 1890	brist	2,770,398: 37	
	besparing	641,195: 97.	Skilnad <i>brist</i> 2,129,202: 40.
eller i medeltal <i>brist</i> för denna 5-årsperiod			kronor 2,219,125: —

Med anledning af min motion n:o 9 vid riksdagen 1888 angående förslagsanslagens uppförande i riksstaten med belopp, motsvarande de verkliga utgifterna, höjdes ordinarie förslagsanslaget »Ersättning till städerna för mistad tolag» från 1,640,000 till 1,900,000 kronor, ordinarie förslagsanslaget »Lönertilskott åt lärare vid folkskolor och småskolor» från 3,193,000 till 3,500,000 och ordinarie förslagsanslaget »Allmänna indragningsstaten» från 1,310,490 till 1,600,000 kronor.

Man skulle häraf kunnat vänta, att bristen efter hand skulle försvinna genom att vid blifvande statsregleringar upptaga förslagsanslagen till ett efter förhållandena afpassadt belopp eller åtminstone minskas med det belopp, hvarmed dessa förslagsanslag höjdes, men denna min

afsigt med min motion har ingalunda vunnits, ty bristen är nu lika stor som då. För 5-årsperioden 1882—86 öfver 2 millioner kronor och för denna sista 5-årsperiod likaledes öfver 2 millioner eller i medeltal för 1886—90 2,219,125 kronor.

I stället för väntade besparingar, hafva med växande behof utgifterna ökats, och, hvad värre är, just dessa anslag, som, för att motsvara ungefärliga utgifterna, höjdes med tillsammans 956,510 kronor, hafva år 1889 öfverskridits med 962,744: 67 och år 1890 med icke mindre än 1,084,034 kronor och 57 öre. Man skulle vid sådana förhållanden vara frestad antaga, att det icke finnes någon gräns, inom hvilken utgifterna å förslagsanslagen kunna beräknas.

Det torde emellertid icke vara mer än en mening derom, att ett missförhållande eger rum och att detta bör rättas, på det att riksstaten måtte uppgöras i någorlunda öfverensstämmelse med verkliga förhållandet, hvarför jag å nyo till Riksdagen vågar framkomma med mitt förslag.

För att förslagsanslagen må i riksstaten uppföras med belopp, något så när motsvarande de verkliga utgifterna, synes den enklaste åtgärden vara den att till beloppen minska sådana anslag, som en lång följd af år lemnat öfverskott, hvaremot de som måst öfverskridas, hvilket med nuvarande anslag ej kunnat undvikas, måste höjas; men vid en granskning af förslagsanslagen, sådana de visa sig uti kapitalkonto för rikshufvudboken, kan man ej bedöma, huruvida besparingar kunna göras eller icke; först efter en grundlig revidering af de olika anslagen kan utrönas, om möjlighet finnes att minska utgifterna. En sådan undersökning torde endast af Kongl. Maj:t kunna åstadkommas. Denna mening framgår äfven af statsutskottets betänkande n:o 3 vid behandlingen af min motion n:o 9 vid 1888 års riksdag, då utskottet bland annat anför: »Med erkännande af det oegentliga deruti, att utgifterna å riksstatens ordinarie förslagsanslag i sjelfva verket betydligt öfverskrida de belopp, hvarmed dessa anslag funnits och ännu finnas i riksstaten uppförda, anser utskottet dock, att man icke lämpligen kan, utan vidare, såsom motionären föreslagit, för att afhjelpa missförhållandet, bestämma förslagsanslagen till de belopp, med hvilka de i medeltal under senaste 5-årsperioden utgått. Innan man med anslagsbeloppen vidtager någon förändring, bör, enligt utskottets förmenande, tillses, om icke till äfventyrs besparingar å anslagen kunna göras. En sådan utredning i den omfattning motionären framställt skulle dock icke af ett Riksdagens utskott kunna göras, utan att tiden för Riksdagens sammanvaro derigenom skulle ansenligt förlängas, hvaremot densamma lämpligast torde verkställas af Kongl. Maj:t,

som väl icke lärer underlåta att om dylika förhöjningar göra framställning, när af erfarenheten framgått, att ett förslagsanslag är otillräckligt och möjlighet ej förefinnes att genom förändrade anordningar minska utgiftsbehofven.»

Samma slutsats kan jag draga af diskussionen i denna kammare, då detta ärende förekom den 29 februari och 14 mars samma år, och af denna anledning vill jag nu föreslå Riksdagen att i ämnet skriva till Kongl. Maj:t.

Alltså och då det ej kan vara riktigt att för sitt land föreslå och framlägga en utgiftsstat, som man på förhand vet kommer att utvisa en brist af öfver 2 millioner kronor, får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen må i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t måtte, så snart ske kan, vidtaga de åtgärder, som kunna finnas erforderliga, för att de ordinarie förslagsanslagen måtte i riksstaten uppföras till belopp så nära som möjligt motsvarande de verkliga utgifterna.

Stockholm den 18 januari 1892.

C. P. af Burén.
